

ת"פ 50058/02/13 - מדינת ישראל נגד אורן כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 50058-02-13 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 365748/12

בפני	כב' השופטת שרית זמיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אורן כהן

החלטה

בפני בקשה להשיב למבקש את דרכונו.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה אליה, מצאתי לנכון להעתר לבקשה ולהורות על השבת הדרכון לידי המבקש, בהעדר בסיס וסמכות חוקית להמשך החזקתו.

לתמיכה בהתנגדותה להשבת הדרכון הפנתה המאשימה לסעיף 48 לחוק המעצרים, וטענה כי עיכוב היציאה מן הארץ והפקדת הדרכון נועדו להבטיח כי "המשוחרר יתייצב....לנשיאת עונשו".

טרם שאזקק לטענה האם בכלל חל סעיף זה בעניינינו, מוצאת אני להפנות להוראות סעיף 21(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 הקובע כי "צו מעצר לפי סעיף זה יעמוד בתוקפו עד למתן פסק הדין, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת".

שאלת דינם של תנאים מגבילים שנקבעו בשלב הדיון בערכאה הדיונית (שלב המעצר) לאחר שנגזר דינו של נאשם נידונה בפסיקת בית המשפט העליון, בע"פ 7933/09 בענין **ביטון נ' מד"י** (14.12.09), אשר הכריע בה בצורה ברורה וחד משמעית.

וכך קבע כב' השופט דנציגר בענין זה:

"בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי בהתאם להוראת חוק זו, מוסמכת הערכאה הדיונית לעצור נאשם עד לסיום ההליכים לפניה ותו לא ועם מתן פסק הדין על ידי הערכאה הדיונית, פוקע צו המעצר. שחרור בערובה בא תחת צו המעצר, ועל כן דינו כדין צו המעצר, דהיינו תוקפו פוקע עם מתן

פסק הדין על ידי הערכאה הדיונית [ראו למשל: החלטתו של כבוד השופט מ' חשין (כתוארו אז) בבש"פ 1760/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 1, 8-7 (2001) (להלן: עניין פלוני); יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים א 306, 220 (מהדורה מעודכנת, 2003) (להלן: קדמי)].

לפי פרשנות זו, כל עוד לא נאמר אחרת על ידי הערכאה הדיונית בפסק הדין, עם מתן גזר הדין פוקעים התנאים המגבילים והערבויות". (ההדגשות שלי-ש.ז.)

דברים אלו מקבלים משנה תוקף בענייננו, שעה **שלא ניתן גזר דין** בעניינו של המבקש, ובהסכמת הצדדים חזרה בה המשיבה מכתב האישום.

המשיבה אמנם הצהירה כי כתנאי לחזרה מכתב האישום יהא על המבקש לשלם פיצוי בסך 25,000 ₪. יחד עם זאת, המשיבה לא ביקשה את דחיית הדיון עד לתשלום הפיצוי בפועל ואף ניאותה להסכים לפרוס את הפיצוי ל-25 תשלומים.

בנסיבות אלה, ומשהוריתי על ביטול כתב האישום, לאור הסכמות הצדדים, ההליך המשפטי בעניינו של המבקש הסתיים. משכך, פקעו תנאי השחרור והמגבלות אשר הוטלו על המבקש בהליך המעצר, לרבות הפקדת דרכונו במשטרה.

זאת ועד, משעה שבענייננו כתב האישום בוטל וכאילו לא בא לעולם מלכתחילה, הרי שרכיב הפיצוי עליו הסכימו הצדדים אינו בא בגדר "עונש".

בהעדר כתב אישום בהכרח גם אין עונש. משכך הסעיף עליו נסמכת המשיבה אינו רלוונטי, אינו ממין העניין ואינו חל על המקרה שבפניי.

אשר על כן, סבורני כי דין הבקשה להתקבל.

אני מורה למשטרת ישראל להחזיר את דרכונו של המבקש לחזקתו.

המזכירות תשלח ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ה, 11 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.